

ve tolmačiti, kako je nastal rov, ki mu je bil tako dobrodošel in mu je prihranil toliko truda.

Brezskrbno se hrošč približa marljivemu kopaču. Vesel, da pride na tako lagoten način na plano, ga začne zbadati: »No, gospod debe-luhar — ali vam toliko prija podzemeljsko rovanje? Samo nekoliko sem ga izkusil, pa mi že začetkoma ni ugajalo. Kaj, ko bi pustila pusto podzemlje in šla nekoliko na lep božji svet! Ali se mi pridružite?«

V prihodnjem trenutku krt pohrusta hrošča. In to je bil njegov kratek odgovor za neokusno zbadanje.

Vigred.

*Kakor čarnokrasne sanje,
polne blaženstva in sreče,
je priplula in objela
dušo mehko in ljubeče ...*

*K tlom povešali so gaji
žalostno prej gole veje,
solnčna pesem zdaj se živo
ziblje z njih in smeje, smeje ...*

*Plakalo je tiho polje
prej po slutnjah utešenja,
a sedaj so rožne čaše
polne sladkega življenja ...*

*In razmahnila k vstajenju
že mladost je svoja krila:
vzpela v zrak se je kot sokol
in se z zarjo poljubila ...*

Miroslav Kunčič.

Maj, maj . . .

*Maj, maj —
zemlja kot raj!
Glej, cvetje raz veje —
kako se nam smeje!
Čuj, ptičke pojó,
nam pesem sladkó ...
Maj, maj,*

*povedi nas zdaj
tja v polje globoko,
prostrano, široko,
tja v solnca sijaj!
Tam rožice bele,
rdeče in modre
povijaj nam v kodre!*

Fr. Žgur.

